

Speuren naar de eitjes van de sleedoornpage

Monnikenwerk in Wolvega: vlinderliefhebbers speurden er vrijdag naar minuscule eitjes van de sleedoornpage.

WIEBEREN ELVERDINK

Met zijn bebaarde snufterd duikt Sicco Ernst in het struweel rond de ijsbaan van Wolvega. Minutiekus en muisstil bestudeert hij een twijgje, tot hij ineens opgewonden naar zijn loep grijpt. Bingo!

De natuurvorser uit Bennekom, in dienst van de Vlinderstichting, heeft zich vrijdagochtend aangesloten bij een handjevol Friese vlinderliefhebbers. Het zijn mensen van de Vlinderwerkgroep Friesland, op zoek naar eitjes van de sleedoornpage, een zeldzame vlinder.

Ze doen dat hier elk jaar. Met vindplaatsen bij de ijsbaan en het even verderop gelegen sportpark is Wolvega de meest noordelijke plek in Nederland waar het beschermde insect is aangetroffen.

In 2006 begon het allemaal. Toen kreeg de werkgroep melding uit - hoe kan het ook anders - de Vlinderwijk dat een sleedoornpage (*Thecla betulae*)esignaleerd zou zijn.

Het jaar erop stortten de vlinderkenners zich op alle sleedoornwallen in de omgeving van Wolvega die ze konden vinden, om naar legsels te speuren.

Want om de stand van de sleedoornpage in kaart te kunnen brengen, kun je het beste naar eitjes zoeken.



De eitjes van de sleedoornpage zijn zo klein, dat je ze zomaar over het hoofd ziet. FOTO VLINDERWERKGROEP FRIESLAND

ken. De donkerbruin met oranje vlinder laat zichzelf namelijk nauwelijks zien, 's zomers fladderend, verborgen tussen het berkenloof.

Maar ook het vinden van een vlinderei is een moeilijke klus. De vrouwtjes zetten ze af op jonge sleedoornuitlopers. Precies in de oksel van een vertakking, hooguit 1 millimeter groot.

Je ziet ze zo over het hoofd. Zoals snoeiers onlangs ook weer in Wolvega is overkomen. Tot hun ontstel-

nis constateerden de eitjeszoekers vrijdagochtend dat een groot deel van de sleedoornstruiken was weggeknipt.

„En wy ha der noch sá op hamme om dêr foarsichtich mei te wêzen”, zegt vlinderkenner Siep Sinnema uit Hemrik balend. Het blijkt echter lastig om buitenstaanders van het belang van de sleedoornbroedplaats te overtuigen.

Terwijl juist nu elke vindplaats gekoesterd moet worden. Want de sleedoornpage heeft het moeilijk, vertelt Ernst. Eerder dit jaar was hij onder meer op andere bekende broedplaatsen in Apeldoorn, Wageningen, Ommen en Zuidwolde.

Maar meer dan enkele tientallen eitjes per plaats trof hij er niet. De vlinder houdt maar ternauwernood stand. „Ik ben er niet tevreden over”, broemt de expert.

Ook in Wolvega is het dit jaar - mede door het rigoureuze snoeiwerk - sappelen. Rond de ijsbaan registreren de speurders 30 eitjes, bij het sportpark eentje meer. Ter illustratie: in 2011 waren het er bij elkaar opgeteld nog 150.

Maar Sinnema is hoopvol. Als het resterende sleedoornstruweel gespaard blijft, dan kan de Wolvegaster vlinderpopulatie zich in een paar jaar herstellen. „Hy rêdt him hjir noch wol.”



Vlinderliefhebbers speuren in Wolvega naar eitjes van de sleedoornpage. In het midden Siep Sinnema, rechts met baard Sicco Ernst. FOTO LC/NIELS WESTRA